

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΥ

ΟΥΦΕΠΟΤΕ ΚΛΗΘΗΣΟΜΕΝΟΥΣ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΕΔΡΕΙΑΝ, ΕΙ ΔΥΝΑΤΟΝ,

ΤΗΣ Α. Θ. Π. ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

ΠΡΟΣ ΛΥΣΙΝ

ΤΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

ΤΗΣ

ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Κύριοι,

Ζήτημα σπουδαῖον, ζήτημα μέγα, ζήτημα ἐκκλησιαστικὸν ἅμα καὶ ἔθνικὸν ἐπασχολεῖ ἐπὶ πολλοῦ τὸ θεμῶσιον καὶ ἰδίᾳ τοὺς ἐπιστήμονας καὶ τοὺς περὶ τὰ κοινὰ μεριμνῶντας, ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ τῆς προόδου καὶ τῆς ἔθνικῆς ἡμῶν ἀναγεννήσεως, ἧτοι τὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς.

Οἱ μὲν προσπαθοῦσι νὰ ἀποδείξωσιν ὅτι ἡ κλίμαξ διαιρεῖται εἰς 72 τμήματα καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐλάσσων τόνος. Οἱ δὲ, καίπερ ὑποστηρίζοντες ἐλάσσονα τόνον κ.τ.λ. διίσχυρίζονται ὅμως καὶ οὗτοι ὅτι ἡ κλίμαξ δεόν νὰ περιέχῃ 72 τμήματα. Ἄλλοι πάλιν διατείνονται ὅτι, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἡμετέρα μουσικῇ παρεσιέφρησαν κατὰ καιροὺς ξενισμοὶ καὶ βρβαρισμοὶ, δεόν αὕτη νὰ ἀλλαχθῇ καὶ ἀντικαταστή διὰ τῆς τετραφώνου. Ἄλλοι τέλος φρονοῦσι μὲν ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκκαθαρισθῇ ἡ μουσικὴ αὕτη καὶ ἀπὸ ἀλλαγῆ τῶν τοιούτων

ξενισμῶν καὶ βρβαρισμῶν, ἀναλαμβάνουσα τὸ ἀρχαῖον κάλλος καὶ τὴν ἀρχαῖαν ἀπλότητα, ἀλλὰ διίσχυρίζονται, μεταξὺ ἄλλων, ὅτι πᾶσαι αἱ περὶ τριτημορίων, τεταρτημορίων, μείζονος καὶ ἐλάσσονος τόνου συζητήσεις, ὡς καὶ ἡ περὶ ὑπάρξεως ἐναρμονίου γένους διδασκαλία εἰσὶν ἀποκυήματα φαντασίας, ἐναντίον εἰς τοὺς κανόνας αὐτῆς τῆς φύσεως.

Καὶ περὶ μὲν τοῦ σφαλεροῦ καὶ παραλόγου τῶν ὀπαδῶν τῆς πρώτης καὶ δευτέρας κατηγορίας εἶπομεν ἀρκετὰ ἐν τῇ διατριβῇ ἡμῶν, τῇ δημοσιευθείσῃ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 3,162 φύλλῳ τοῦ «Νεολόγου», καθὼς καὶ ἐν τῇ ἀνταπαντήσῃ τῇ, διὰ λόγους, οὗς παρακατιόντες ἀναφέρομεν, ἐν τέλει τῆς παρούσης δημοσιουμένης.

Περὶ δὲ τῶν ὀπαδῶν τῆς τρίτης κατηγορίας περιττὸν νομίζομεν νὰ ἐνδιατρίψωμεν, καθότι, ἐν τῇ ὀλεσίρα αὐτῶν γνώμῃ, ἐν τῇ πρὸς τὰ πάτρια ἀποστροφῇ καὶ ἐν τῇ πρὸς τὰ ξένα ἀνοήτῳ στοργῇ, οὗτοι

